

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 816/2020
14.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Елмаза Лимани и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Елмаза Лимани - адвоката Мирослава Нешића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К.бр.23/2018 од 04.06.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 724/2019 од 25.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Елмаза Лимани - адвоката Мирослава Нешића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К.бр.23/2018 од 04.06.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 724/2019 од 25.09.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К.бр.23/2018 од 04.06.2019. године, између осталих, окривљени Елмаз Лимани је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.03.2015. године до 24.04.2015. године. Према окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана која ће се по правноснажности пресуде спровести у Специјалној затворској болници у Београду и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, с тим што ће се време проведено у установи за лечење окривљеном урачунати у изречену казну затвора.

Истом пресудом од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то новац у износу од 300 евра, а који ће се по

правноснажности пресуде приходовати буџету Републике Србије. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем јавном тужилаштву у Врању износ од 123.500,00 динара, те да на име паушала плати суду износ од 18.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 724/2019 од 25.09.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању и бранилаца окривљених Елмаза Лимани и АА, па је потврђена пресуда Вишег суда у Врању К.бр.23/2018 од 04.06.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Елмаза Лимани - адвокат Мирослав Нешић, због повреда закона из члана 438. став 1. и 2. ЗКП, с тим што у образложењу захтева бранилац конкретно указује на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, те због повреда закона из члана 445. став 2, члана 458. став 1. ЗКП и члана 439. тачка 4) ЗКП у вези члана 63. став 1. КЗ, као и због повреде одредбе члана 83. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуде Вишег суда у Врању К.бр.23/2018 од 04.06.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 724/2019 од 25.09.2019. године тако што ће окривљеног Елмаза Лимани ослободити од оптужбе или да му у изречену казну затвора у трајању од 4 године поред времена проведеног у притвору од 14.03.2015. године до 24.04.2015. године урачуна и време проведено на издржавању мере забрана напуштања стана у периоду од 24.04.2015. године до 18.03.2016. године.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Елмаза Лимани у поднетом захтеву истиче да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на транскриптима прислушкиваних телефонских разговора између окривљеног Елмаза Лимани и других лица и на извештају МУП-а РС Полицијске управе у Врању, Одељење криминалистичке полиције Строг.пов.4/15 од 01.06.2015. године, а које незаконите доказе је суд требало да издвоји из списка предмета на основу члана 237. став 1. ЗКП. Као разлог незаконитости наведених транскрипата бранилац окривљеног наводи да како је наредбом о предузимању посебне доказне радње тајни надзор комуникације Кпп.пов.19/15 од 20.01.2015. године обухваћен само окривљени Елмаз Лимани, а не и остали окривљени, то се наведени транскрипти не могу користити као доказ у односу на остале окривљене, те се истиче да транскрипти који су

на албанском језику нису преведени на српски језик, при чему на њима нема потписа и печата овлашћеног преводиоца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Пре свега, транскрипти снимљених телефонских разговора и „смс“ порука окривљеног Елмаза Лимани са другим лицима и тонски записи истих од дана 05.03.2015. године, 08.03.2015. године, 13.03.2015. године и 14.03.2015. године, а који су сачињени на основу образложене наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Врању Кпп.пов.бр.19/15 од 20.01.2015. године за тајни надзор и снимање комуникације Елмаза Лимани и трећих лица, по налажењу Врховног касационог суда, представљају законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини и на истима се може заснивати пресуда. Ово са разлога јер су наведени транскрипти, које је суд извео као доказ, настали као резултат законито спроведене посебне доказне радње тајни надзор комуникације окривљеног Елмаза Лимани са другим лицима, која је извршена на основу законите и образложене наредбе судије за претходни поступак о тајном надзору комуникације, донете на писмени и образложени предлог Вишег јавног тужиоца у Врању Стр.пов.бр.20/15 од 19.01.2015. године, а одређене у односу на окривљеног Елмаза Лимани за кога у том тренутку постоје основи сумње да припрема извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, при чему су надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникације окривљеног Елмаза Лимани са другим лицима извршени у свему у складу са одредбама чланова 166. до 170. Законика о кривичном поступку који је био на снази у време доношења наведене наредбе и у време спровођења према окривљеном мере одређене том наредбом, па самим тим није морало бити донето решење о издвајању наведених транскрипата из списка предмета. Имајући у виду да се наредба судије за претходни поступак Вишег суда у Врању Кпп.пов.бр.19/15 од 20.01.2015. године за тајни надзор и снимање комуникације Елмаза Лимани односи не само на телефоне које је користио окривљени Елмаз Лимани, већ и на телефоне којима трећа лица ступају у контакт са окривљеним Елмазом Лимани, као и да се прикупљени материјал настао применом мере тајног надзора комуникације према једном окривљеном може користити као доказ и у односу на све остале окривљене који нису обухваћени наредбом за тајни надзор комуникације, али су као окривљени обухваћени истом оптужницом и кривични поступак у односу на њих је јединствен, као и прикупљени докази, то се дакле овај доказ као законит може користити и у односу на остале окривљене, а осим тога из списка предмета произилази да се у истима налази превод наведене комуникације како са српског језика на албански језик, тако и са албанског језика на српски језик. Чињеница да на транскриптима снимљених телефонских разговора нема потписа овлашћеног преводиоца, по оцени овога суда, није од утицаја на законитост овог доказа.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем истиче да је суд засновао побијану пресуду на незаконитом доказу и то на извештају МУП-а РС Полицијске управе у Врању, Одељење криминалистичке полиције Стр.пов.4/15 од 01.06.2015. године, а из разлога јер то није извештај који је сачињен у складу са чланом 170. ЗКП о предузетој

посебној доказној радњи тајни надзор комуникације из члана 168. став 1. ЗКП, већ исти садржи анализу дела комуникације између окривљених која је била предмет тајног надзора и то извучену из контекста, као и сугеришуће закључке и објашњења од стране полицијског службеника везано за значење речи које су окривљени изговарали у шифрама.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер је извештај о извођењу мера из члана 166. и 167. ЗКП МУП-а РС Полицијска управа у Врању, Одељење криминалистичке полиције О.стр.пов.бр.4/15 од 01.06.2015. године, а уз који су судији за претходни поступак достављени и транскрипти снимљених телефонских разговора и ДВД диск са аудио материјалом, резултат законито спроведене посебне доказне радње тајни надзор комуникације која је извршена у свему у складу са одредбама чланова 166. до 170. ЗКП, при чему из побијаних пресуда, као и из списка предмета, произилази да, иако је првостепени суд у конкретном случају у току доказног поступка извео као доказ наведени извештај и то вршењем увида у исти, суд побијану правноснажну пресуду није засновао на деловима наведеног извештаја који садрже коментаре и закључке полицијског службеника који је исти сачинио, већ је на основу наведеног извештаја суд само утврдио чињеницу да су вођени разговори између окривљених, а осим тога из списка предмета произилази да су се окривљени и бранилац на главном претресу сагласили са извођењем овог доказа. Имајући у виду наведено, то се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да су нижестепени судови учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Елмаза Лимани у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да је одлуком о мери безбедности обавезног лечења наркомана која је изречена окривљеном повређена одредба члана 83. КЗ, а што би по налажењу овога суда представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 83. КЗ, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац ову повреду закона суштински образлаже тако што оспорава чињенично утврђење суда да је окривљени у време пресуђења 2019. године и даље зависник од употребе опојних дрога и да код њега постоји озбиљна опасност да ће услед ове зависности и даље да врши кривична дела, истичући да суд није обавио ново вештачење окривљеног које је предлагано од стране одбране, већ је своју одлуку засновао на вештачењу окривљеног од 01.04.2015. године.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински оспорава чињенична утврђења суда, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП у вези члана 63. став 1. КЗ, истицањем да суд није окривљеном у изречену казну затвора урачунао време које је он провео на издржавању мере забрана напуштања стана у периоду од 24.04.2015. године до 18.03.2016. године. Осим тога, бранилац окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да у другостепеној пресуди о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказу сведока ББ и самог тог записника, а посебно у вези предаје новца окривљеном Елмазу Лимани. Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 445. став 2. ЗКП, истицањем да другостепени суд, иако је утврдио да се у списима предмета налазе записници и обавештења из члана 237. став 1. и 3. ЗКП, није донео решење о њиховом издвајању из списка. Бранилац окривљеног указује и на повреду одредбе члана 458. став 1. ЗКП од стране другостепеног суда. Такође, бранилац окривљеног у образложењу захтева оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима суда и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова и то посебно исказа сведока полицијских службеника, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побјаним правноснажним пресудама и изношењем сопственог чињеничног закључка да нема ниједног поузданог доказа да је окривљени Елмаз Лимани извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ како му је то стављено на терет и како је оглашен кривим, већ само да је критичног дана из Бујановца довео до Браћа окривљеног ВВ.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 438. став 2. тачка 2), члана 439. тачка 4), члана 445. став 2. и члана 458. став 1. ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побјаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Елмаза Лимани - адвоката Мирослава Нешића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић